
La batalla del Písnago

Autor:

Data de publicació: 29-01-2009

el baró de tres punyetes

(llegir amb to èpic)

El baró de tres punyetes,
amo de castells i grutes,
de tres-centes mil braguetes
i quinze cases de putes,

també d'unes purgacions,
quatre cavalls,
de vint anys,
i d'una infecció als collons

va tenir cert desafiament
amb el marquès del nap dret
per haver-li fotut un pet
de padre y muy señor mío.

Per acabar la qüestió
el marquès, que no era un ase,
va endinyar-li un cop d'espasa
escarbotant-li un colló.

I el baró, tot gemegant,
va baixar muntanya avall
amb els collons a la mà
tot fotut i coixejant

deixant per allà on passava
una olor tant punyetera
que feia agafar caguera
a tot el que l'ensumava.

Quan va estar-ne ben curat,
ple de ràbia i de venjança
va jurar fer gran matança,
trencant fills sense pietat.

I al marquès li va enviar
per declaració de guerra,
conservats dins d'una gerra,
els collons d'un capellà,

una fava d'un gandul,
tres ulleres ensucrades,

trenta-cinc xones badades
i dotze mil pels del cul.

El baró de tres punyetes,
armat amb tres mil collons,
amb tres fardos de condons
i protegit d'una bruixa

va marxar al lloc feudal
on Písnago son rival
exercia el dret de cuixa.

Van caminar vint jornades,
van arribar molt cansats,
amb els collons escaldats
i les pixes rebregades.

A l'entorn de la muntanya
de la ciutat esmentada
on la gent tot i assetjada
esperava amb força molta

qui gratant-se les morenes,
qui tocant-se els masovers,
qui donant-se pel revés
al darrera les almenes

el baró va fer aturar
tot l'exèrcit que portava
i amb la mà cap a la fava
així els hi va parlar:

vassalls meus us he de dir
que feu tot igual que jo,

si guanyem aquest combat
no deixeu un fil sencer,
degol·leu amb el manguer
culs i conys sense pietat;

i si algú d'aquesta terra
s'amaga dintre de casa
no cedi, treieu l'espasa
i plam, els collons per terra.

No respecteu les donzelles,
ni les àvies, ni les putes,

ni els maricons, amb disputes,
ni tot el que son femelles.

Alguna que amb gran furor

feia petons i llepava

fins la punta de la fava,

tot amorrent-se al piló...

Altres amb molt desespero
i amb un dit dins de la ullera
refregaven la mamella
pels collons pixa i trasero,

Per més coses que elles feien
eren esforços en va
l'escalfor que a dins va
ni fent això l'entendrien

Cecs de rabia i de dolor
cansats de tantes amigues
maricons i llepa figues
al final es van tornar

Aquest poema m'el passà en els anys cinquanta un amic que treballava en una impremta del carrer Carders, malauradament ho he perdut encara recordo bastant dell'.. He perdut molt en escriptura catalana perquè fa més de cinquanta anys que visc a França ..

Lo baró de tres punyetes
senyor d'un castell feudal
diuen que patia d'un mal
que quan anava a la bassa
atapeït de caguera
se li emboçaba la ullerea
com si fos una carbassa,
i per completar la sort
a més d'aquet mal d'ullera
tenia unes purgacions,

set nafres i divuit talls

i una inflamació a els collons.

Un jorn questionem de putes
amb el marquès del nap Dret,
perquè li va fotre un pet
dotze rots i quatre llufes,
es va provocar un desafiament
de pare i molt senyor meu

N'hi havia que amb gran furor
feien petons i llepades
a la punta de la fava,
tot amorrent-se al piló...

Altres amb molt desespero
i amb un dit dins de la ullera
refregaven la mamella
pels collons pixa i trasero,

Per més coses que elles feien
eren esforços en va
perquè calmar no podien
l'escalfor que dintre va

Cecs de rabia i de dolor
cansats de tantes amigues
al final es van tornar
maricons i llepa figues